

Arrest

nr. 254 868 van 21 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. RIAD, loco advocaat P. DELGRANGE, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op respectievelijk 30 september en 1 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 november 2020 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 14/04/1986 geboren in San Salvador. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U groeide op in kolonie Monte Carmelo in San Salvador. In 2005 behaalde u uw diploma middelbaar onderwijs. In 2006 werd uw zoon [M.A.] geboren. Hij woont thans bij uw voormalige partner [M.D.M.L.] Patricia in kolonie Monte Carmelo. Sinds 2007 bent u tewerkgesteld als manager bij 'Freond', een doe-het-zelfwinkel met verschillende vestigingen in San Salvador. In 2008 werd uw schoonbroer Hugo Gonsales, die als chauffeur van een microbus werkte, in Monte Carmelo door een bendelid van Mara Salvatrucha (MS) gedood omdat zijn baas de renta (afpersingsgeld) niet tijdig had betaald. In juni 2010 begon u een relatie met [B.M.M.E.] [...]. In 2012 kende u voor het eerst persoonlijke problemen in uw land. In deze periode woonde u alleen in kolonie Santísima Trinidad, een zone waar bende 18 actief is. Toen u van uw werk kwam, werd u door een bendelid aangesproken die zei dat u niet meer kon terugkomen omdat u eerder in Monte Carmelo had gewoond, een zone waar de rivaliserende bende MS opereerde. Na dit voorval besloot u Santísima Trinidad te verlaten en bij uw oma in Monte Carmelo in te trekken. In 2015 kocht u een woning in kolonie Lirios Del Norte in Cuscatancingo (San Salvador), waar u samen met uw partner introk. Uw partner had reeds een zoon, [T.B.R.A.], van 12 jaar oud uit een eerdere relatie die eveneens bij u introk. In Lirios Del Norte opereerde de bende MS. Uw partner werkte ook in een vestiging van Freond in San Luis. Jullie hadden het financieel goed in El Salvador. U en uw partner hadden een goed betaalde job, een grote woning en beschikten over twee moderne auto's. [R.] liep sinds de kleuterklas school in kolonie Polanco in Mejicanos, waar uw schoonouders woonden en de rivaliserende bende 18 opereerde. [R.] werd na schooltijd opgevangen door uw schoonouders en door u en uw partner opgepikt na het werk alvorens jullie naar Lirios Del Norte terugkeerden. Op vrijdag 1/02/2019 werd u 's avonds laat bij uw thuiskomst met de auto in Lirios Del Norte benaderd door twee lokale bendeleden van de MS die zich regelmatig in de buurt van uw woning ophielden. U en uw partner kwamen net thuis van uw schoonouders in Polanco waar jullie [R.] hadden opgepikt. De bendeleden zeiden dat u hen op maandag 300 dollar moest overhandigen en dreigden ermee jullie te doden indien jullie hen niet zouden helpen. De maandag erop kwamen dezelfde twee bendeleden bij uw thuis de 300 dollar ophalen. De bendeleden zeiden dat u vanaf dan maandelijks op de eerste dag van de maand 300 dollar moest betalen. Omdat jullie dit bedrag op termijn niet zouden kunnen blijven betalen, besloten jullie Lirios Del Norte te verlaten. Op 01/03/2019 vertrokken jullie naar uw schoonouders in Polanco. Jullie bleven in Polanco wonen tot aan jullie vertrek uit El Salvador. Na jullie vertrek uit Lirios Del Norte kenden jullie geen problemen meer met afpersingen. Van uw buurvrouw in Lirios Del Norte vernam u dat de bendeleden op 1 maart 2019 naar uw huis waren teruggekeerd en bij de burens naar jullie hadden gevraagd. Na jullie vertrek werd jullie woning in Lirios Del Norte verhuurd. Op 10/06/2019 werd [R.] in Polanco plots door een bendelid van de 18 benaderd toen hij met uw schoonmoeder onderweg was van school naar huis. Onder bedreiging van een wapen werd hem gevraagd zich bij hun bende aan te sluiten. Zijn belager dreigde ermee hem en zijn ouders te doden indien hij zich niet zou aansluiten. Na dit voorval ging uw zoon niet meer naar school en bleef hij binnen in het huis van uw schoonouders. 's Anderendaags ging u naar een reisbureau en bestelde u drie vliegtuigtickets voor een vertrek naar België op 27/07/2019. Op 09/07/2019 werd u vlakbij het huis van uw schoonouders in Polanco door een groep van 5 of 6 leden van bende 18 benaderd toen u van uw werk thuiskwam. Tussen uw belagers herkende u de twee plaatselijke bendeleden 'Ivan' en 'Tasmania'. Ze wisten dat u van Lirios Del Norte was en beschuldigden u informatie te hebben doorspeeld aan bendeleden van de MS in Lirios Del Norte. Het lijkt van hun leider 'Tomaz' was eerder in Lirios Del Norte teruggevonden. Uw belagers dreigden u te doden indien ze u nog in de wijk zouden zien en sloegen u met een baseball knuppel. U heeft geen idee hoe de bendeleden wisten dat u in Lirios Del Norte had gewoond. Na het incident van 09/07/2019 zetten u en uw partner jullie werk stop en hielden jullie zich samen met jullie zoon [R.] schuil in de woning van uw schoonouders in Polanco. Op 27/07/2019 vertrok u samen met uw partner en [R.] per vliegtuig naar België.

Jullie kwamen op 28/07/2019 aan in België. Op 02/08/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Uw schoonouders wonen nog steeds in Polanco en kenden geen problemen sinds jullie vertrek. Ook uw ouders die met uw oma in Monte Carmelo wonen kennen geen problemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart (DUI), uw rijbewijs, stukken met betrekking tot uw woning in Lirios (water-en elektriciteitsrekening) en verschillende persartikels over de algemene situatie van bende geweld in uw land, met in hoofdzaak informatie over de situatie in Lirios Del Norte en Mejicanos, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) haalde u verschillende redenen aan waarom u niet naar El Salvador kan terugkeren.

Ten eerste haalde u problemen in Santísima Trinidad aan in 2012 met bendeleden van Mara 18 omdat u afkomstig bent uit Monte Carmelo, een zone van de rivaliserende bende Mara Salvatrusha, MS (CGVS, p.8).

Ten tweede kaartte u aan in februari 2019 in Lirios Del Norte problemen te hebben gekend met afpersingen door lokale bendeleden van de MS (CGVS, p.8-11). U haalde in dit verband tevens aan dat een schoonbroer in 2008 door bendeleden werd gedood omdat het afpersingsgeld door zijn werkgever niet tijdig was betaald (CGVS, p.8; p.17).

Verder haalde u problemen aan in Polanco- waar u de laatste maanden voor uw vertrek uit El Salvador bij uw schoonouders heeft gewoond- met bendeleden van Mara 18. Uw zoon [R.] werd er door bendeleden bedreigd die hem wilden rekruteren. U werd in Polanco tevens gevisieerd omdat u van Lirios Del Norte kwam en de bendeleden u ervan verdachten informatie aan de rivaliserende bende MS door te spelen (CGVS, p.11-13 en p.15-16).

Voor wat betreft het door u aangehaalde probleem in 2012 in Santísima Trinidad, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit incident geen onmiddellijke link heeft met uw concrete vluchtaanleiding in juli 2019. Uit de door u beschreven feiten kan evenmin een vrees in de zin van Conventie of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. U verklaarde in 2012 op straat in Santísima Trinidad een keer nageroepen en bedreigd te zijn door een bendelid van de Mara 18 die op de hoogte was dat u van Monte Carmelo afkomstig was waar een rivaliserende bende opereerde (CGVS, p.8; p.18). Na dit incident ging trok u in bij uw oma in Monte Carmelo en kende u geen problemen meer (CGVS, p.8).

Voor wat betreft de door u aangehaalde afpersingen waarmee u en uw partner [B.M.M.E.] [...] in februari 2019 te Lirios Del Norte te kampen kregen, dient verder te opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate

fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit de door u aangehaalde problemen in dit verband blijkt dat de reden waarom benedeleden van de MS jullie in Lirios Del Norte in februari 2019 afpersten puur crimineel en economisch van aard was. Alles wijst erop dat de benedeleden in uw woonzone het op jullie inkomen gemunt hadden (CGVS, p.9).

Daarenboven dient in dit verband te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersingen door benedeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

Zo blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat benedeleden uit Lirios Del Norte u vanaf februari 2019 maandelijks 300 dollar wilden aftroggelen toen ze wisten dat jullie over financiële middelen beschikten (CGVS, p.9). U zegt dat de benedeleden heel selectief te werk gaan om slachtoffers van afpersing uit te kiezen. Zo kijken zij "welke mensen bedrijven of zaken hebben, of een vast werk met een vast inkomen". Hoewel de eis tot betaling begin februari 2019 gepaard ging met bedreigingen, moet er worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat jullie, na in te zijn gegaan op hun vraag, in de loop van februari 2019 verdere problemen in Lirios konden vermijden (CGVS, p.10). Na éénmaal te hebben betaald besloten jullie de wijk Lirios Del Norte te verlaten (CGVS, p.10-11). Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen met afpersingen zich lokaal afspeelden. U zei in dit verband zelf na uw vertrek uit Lirios Del Norte begin maart 2019 geen problemen meer met afpersingen te hebben ondervonden (CGVS, p.11). Voor wat betreft uw verklaring als zouden benedeleden de avond van 1/03/2019 naar jullie woning in Lirios Del Norte zijn teruggekeerd om voor de tweede keer 300 dollar voor de maand maart te innen dient het volgende worden opgemerkt (CGVS, p.11). Niets in uw verklaringen wijst erop dat benedeleden van MS hiervoor thans nog naar jullie op zoek zouden zijn (CGVS, p.11). Uw verklaring hierover, als zouden jullie bij terugkeer naar Lirios Del Norte gedood worden, betreft louter een blote bewering die u op geen enkel ogenblik kon hardmaken (CGVS, p.11).

Voor wat betreft uw verklaringen over uw schoonbroer, die in 2008 in Monte Carmelo door benedeleden van MS zou zijn gedood omdat het afpersingsgeld door zijn werkgever niet was betaald, dient te worden opgemerkt dat u hiervan geen begin van bewijs neerlegde (CGVS, p.8; p.17). U haalde bovendien aan dat desbetreffend incident niet rechtstreeks met u te maken heeft en u tijdens uw verblijf in Monte Carmelo (waar u 25 jaar verklaarde te hebben gewoond), behalve dat u er één keer slachtoffer werd van een autodiefstal, geen problemen heeft gekend (CGVS, p.17-18).

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen kan niet worden afgeleid dat u en uw partner op basis van de afpersingen een reëel risico op ernstig schade in de zin artikel 48/4, § 2, b) dienen te moeten koesteren.

Naast de problemen met afpersingen waarmee u in uw Lirios Del Norte te kampen had en waaruit geen band met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikel 48/4, §2, b) kan worden afgeleid, maakte u tevens melding van problemen in de kolonie Polanco (Mejicanos) waar u van 01/03/2019 tot aan uw vertrek uit El Salvador op 27/07/2019 in het huis van uw schoonouders heeft verbleven.

Zo zou uw zoon [R.] op 10/06/2019 op straat in de buurt van de woning van uw schoonouders door een gewapend bendelid van de Mara 18 bedreigd zijn met de dood indien hij zich niet bij hun bende zou aansluiten (CGVS, p.15-16). Na deze gebeurtenis besloten u en uw partner met [R.] naar België te vluchten.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen en deze afgelegd door uw partner [B.M.M.E.] [...] met betrekking tot dit vluchtmotief ernstig op de helling plaatsen.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u, in tegenstelling tot uw partner, tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS met geen woord repte over het feit als zou uw schoonmoeder na de gebeurtenissen op 10/06/2019 nog twee keer in Polanco door een bendelid over de rekrutering van jullie zoon [R.] zijn

aangesproken. De notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner bij het CGVS van 01/10/2020 bevinden zich in uw administratief dossier.

Zo verklaarde uw partner tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS- dat een dag na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond- in dit verband dat uw schoonmoeder een week na het incident op 10/06/2019 op de markt opnieuw door een bendeleider van de 18 over de rekrutering van [R.] aangesproken en beledigd werd (CGVS, partner, p.15). In dit verband voegde uw partner eraan toe dat uw schoonmoeder één maand na jullie vertrek uit El Salvador nogmaals problemen kende met een bendelid in Polanco waarbij zij over de rekrutering van [R.] werd aangesproken (CGVS, partner, p.18). Zij zou u en haar dochter hierover dezelfde dag op de hoogte hebben gebracht (CGVS, p.18).

U verklaarde in dit verband in strijd met bovenvermelde dat uw schoonouders nog steeds in Polanco, Mejicanos wonen en sinds jullie vertrek geen problemen kenden (CGVS, p.18). Op de vraag of jullie tussen 10/06/2019, het incident waarbij jullie zoon werd bedreigd en jullie vertrek uit El Salvador op 27/07/2019 nog problemen kenden met maras die jullie zoon wilden rekruteren, antwoordde u het volgende: "Nee, want hij zat de hele dag thuis, kwam niet buiten." U voegde er tevens het volgende aan toe: "Er was enkel nog het incident met mij op 09/07/2019, maar voor de rest niet bedreigd geweest"(CGVS, p.16). Dat uw verklaringen over de precieze situatie na het incident op 10/06/2019 niet overeenstemmen met hetgeen uw partner hierover verklaarde is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid ervan op de helling.

De verklaring van uw partner met betrekking tot bovenvermelde discrepanties, namelijk als zou u desbetreffende incidenten niet vermeld hebben omdat men niet gewapend was en u deze niet als een echte bedreiging zou hebben beschouwd (CGVS, partner, p.19) kunnen bovenvermelde discrepanties niet vergoelijken.

Temeer daar het hier om essentiële elementen aangaande jullie problemen gaat. Jullie vrees voor rekrutering van [R.] ligt immers aan de basis van jullie beslissing om uit El Salvador te vertrekken (CGVS, p.11).

De geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de rekrutering van jullie zoon [R.] wordt verder ondermijnd door het feit dat noch u, noch uw partner bovenvermelde incidenten waarmee uw schoonmoeder te kampen kreeg bij het invullen van de vragenlijst op DVZ hebben vermeld. U en uw partner haalden in jullie vragenlijst weliswaar aan dat [R.] in Polanco met een wapen werd bedreigd maar repten met geen woord als zou bende 18 [R.] hebben willen rekruteren (vragenlijst DVZ, nr. 5 + vragenlijst DVZ partner, nr. 5). De verklaring van uw partner als zou men op DVZ hebben gezegd dat details tijdens het gesprek op het CGVS aan bod zouden komen is niet afdoende daar jullie vrees voor rekrutering van [R.] de directe aanleiding vormt voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS, partner, p.20).

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor rekrutering van [R.] komt verder op de helling te staan door het feit dat jullie na het incident op 10/06/2019 waarbij [R.] met de dood zou zijn bedreigd nog anderhalve maand in de wijk Polanco zijn blijven wonen (CGVS, p.8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen en deze afgelegd door uw partner dat jullie na het incident op 10/06/2019 tevens verschillende weken bleven verder werken (CGVS, p.17; p.20 + CGVS, partner, p.5). Nochtans blijkt dat op 10/06/2019 niet enkel aan het adres van uw zoon doodsb bedreigingen werden geuit indien uw zoon zich niet bij de bende zou aansluiten. Het bendelid uitte ook bedreigingen aan het adres van u en uw partner (CGVS, p.11; p.16). Opmerkelijk in dit verband is dat uw partner tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS de ernst van de problemen op 10/06/2019 minimaliseert. Toen haar werd gevraagd waarom zij na het probleem van [R.] bleef werken vermeldde zij dat er voor u en zichzelf op dat moment geen risico was om te gaan werken en de problemen op dat moment niet rechtstreeks op jullie betrekking hadden (CGVS, partner, p.16).

Wat er ook van moge zijn, het feit dat jullie nog verschillende weken in Polanco bleven wonen en verder gingen werken valt moeilijk te rijmen met de ernst van de door jullie aangehaalde vrees. Het gegeven als zouden jullie na het incident met [R.] wel speciale veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zich naar het werk te verplaatsen, met name dat jullie met de wagen om 5 uur in de ochtend naar het werk vertrokken, wijzigt hieraan niets (CGVS, partner, p.17).

Tevens dient in dit verband te worden opgemerkt dat het uitermate mate vreemd is dat u en uw partner op 11/06/2019 een vlucht naar België boekten voor een vertrek op 27/07/2019, anderhalve maand later.

Als reden hiervoor haalden u en uw partner aan nooit eerder het land te hebben verlaten en de boeking aan een reisbureau te hebben overgelaten (CGVS, p. 11; p.14 + CGVS, partner, p.16). Dat iemand met uw profiel niet geprobeerd heeft om via andere kanalen een eerdere vlucht te boeken, is allerminst geloofwaardig. Temeer daar uit jullie verklaringen blijkt dat jullie reeds sinds februari 2019, toen jullie in Lirios Del Norte te kampen kregen met afpersingen, contact hadden gezocht met een vriend in België (CGVS, p.19 en CGVS, partner, p.16 + DVZ, verklaringen, nr.27). Het door uw partner aangehaalde incident en bijhorend bewijsstuk in dit verband over een speelkameraadje van jullie zoon die enkele maanden geleden in een naburige kolonie van Polanco zou verdwenen zijn, wijzigt niets aan het feit dat jullie jullie vrees voor de rekrutering van [R.] niet aannemelijk maakten.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw partner wordt verder ondermijnd door het feit dat noch u, noch uw partner, bij het invullen van uw vragenlijst bij DVZ melding maakten van het incident in Polanco waarbij u op 09/07/2019 door verschillende bendeleden fysiek aangevallen zou zijn omdat u van Lirios Del Norte was en ervan verdacht werd informatie aan rivaliserende bendeleden te hebben doorspeeld omdat hun leider in Lirios Del Norte dood teruggevonden was (DVZ, Vragenlijsten, dd. 25/09/2019, nummer 5).

Dat jullie op DVZ met geen woord repten over deze fysieke aanval van 09/07/2019 en het feit dat u verdacht werd informatie aan de rivaliserende bende te hebben doorspeeld is uitermate vreemd en doet verder twijfels rijzen aangaande de oprechtheid van jullie vluchtmotieven (CGVS, p.3; p.13; p.20). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat deze aanval zich kort voor jullie vertrek afspeelde en jullie hierdoor met onmiddellijk ingang jullie werk moesten stopzetten en zich in de woning van uw schoonouders moesten schuilhouden (CGVS, p.3; p.7 + CGVS partner, p.18).

Uw verklaring voor het CGVS als zou het interview bij DVZ kort zijn geweest wijzigt niets aan het feit dat van jullie verwacht wordt essentiële elementen steeds bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming aan te brengen (CGVS, p.4).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de verklaring van uw partner als zouden jullie pas begin juli 2019 ontslag op het werk hebben ingediend omdat jullie anders een jaarlijkse premie, die altijd in juli wordt uitbetaald, misliepen moeilijk te rijmen valt met iemand die een vrees voor haar leven en dat van haar gezin zou hebben moeten koesteren (CGVS, partner, p.17-18).

Volledigheidshalve dient in dit verband te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs van de door u aangehaalde problemen aanbracht.

Uit bovenstaande opmerkingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstig lijden in de zin van art. 48/4, §2, b) aannemelijk te maken.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de

voorbij jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker tenslotte ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs tonen uw identiteit en uw nationaliteit aan, elementen die hier niet ter discussie staan. De door u neergelegde documenten met betrekking tot uw eigendom in Lirios Del Norte staan hier evenmin ter discussie. De overige door u neergelegde persartikels belichten tot slot de algemene situatie van bendegeweld in de wijken waar jullie woonden en elders in El Salvador, maar zijn evenmin in staat om bovenstaande in positieve zin om te buigen.

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw partner [B.M.M.E.] [...] een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 29/08/1983 geboren in San Salvador. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs. Sinds juni 2010 heeft een relatie met [R.A.M.A.] [...]. U heeft een zoon [T.B.R.A.] (*24/09/2008) uit een eerdere relatie die bij u woont. Uw zoon had contact met zijn vader die thans met zijn gezin in Zacamil in San Salvador woont. Rond 2013 begon u als kassierster te werken bij de doe-het-zelfzaak ‘Freond’ in San Salvador. Uw partner werkte voor hetzelfde bedrijf. Tot 2015 woonde u met uw zoon bij uw moeder, uw stiefvader en uw zus in kolonie Polanco in Mejicanos waar de bende 18 opereert. In 2015 kocht uw partner een woning in Lirios Del Norte (Cuscatancingo), waar u samen met uw zoon [R.] introk. Uw zoon ging altijd in Polanco naar school en werd dagelijks door uw ouders opgevangen. U en uw partner gingen [R.] na het werk ophalen in Polanco alvorens naar jullie woning in Lirios Del Norte te keren. Op vrijdag 01/02/2019 werd uw partner 's avonds in Lirios Del Norte benaderd door plaatselijke bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS) toen jullie met de auto thuiskwamen. De bendeleden eisten dat jullie op maandag 04/02/2019 300 dollar zouden betalen. De afpersingen gingen gepaard met bedreigingen. Op 04/02/2019 kwamen dezelfde bendeleden het geld innen. Ze zeiden dat jullie vanaf nu elke eerste dag van de maand 300 dollar moesten betalen om in Lirios Del Norte te mogen wonen. Omdat jullie het bedrag niet maandelijks zouden kunnen betalen, besloten jullie Lirios del Norte te verlaten. Op 01/03/2019 verhuisde u met uw partner en uw zoon [R.] naar uw ouders in kolonie Polanco in Mejicanos. Via een buurvrouw in Lirios Del Norte vernam u dat de bendeleden op 1 maart 2019 's avonds opnieuw naar jullie woning in Lirios Del Norte waren gekomen en naar jullie hadden gevraagd. De bendeleden hadden ermee gedreigd jullie te doden indien jullie zouden terugkeren. Op 10/06/2019 werd uw zoon op weg van school naar de woning van uw ouders door een bendelid van Mara 18 benaderd. Onder bedreiging van een wapen vroeg het bendelid waar uw zoon vandaan kwam. Hij voegde eraan toe dat uw zoon zich moest aansluiten bij de bende indien hij in de kolonie wilde blijven. Uw moeder was getuige van het voorval en lichtte u en uw partner in bij jullie thuiskomst. Het bendelid uitte doodsb bedreigingen indien uw zoon zich niet zou aansluiten. Na deze gebeurtenis ging [R.] niet meer naar school en sloot zich op in de woning van uw ouders. Op 11/06/2019 gingen jullie naar een reisbureau die voor jullie drie een vlucht boekte naar België met vertrek op 27/07/2019. Uit voorzorg verplaatsten u en uw partner zich na de gebeurtenissen van 09/06/2019 samen naar het werk. Alsook wijzigden jullie jullie uurrooster en namen jullie vaak een andere route naar het werk. Ongeveer een week na het incident van 09/06/2019, werd uw moeder op de markt in de kolonie door een plaatselijke bendeleider van de Mara 18 met de naam ‘Ivan’ aangesproken over de rekrutering van [R.]. Begin juli 2019 dienden u en uw partner jullie ontslagbrief in op het werk en lieten jullie baas weten tot 15/07/2019 te zullen werken. Op 09/07/2019 werd uw partner na zijn werk in Polanco aangevallen door een vijftal

leden van de bende 18. Uw partner werd geslagen met een baseball knuppel en bloedde bij thuiskomst uit zijn mond. Uw partner herkende 'Ivan' en 'Tasmania' als twee bendeleden van de Mara 18 uit Polanco. De belagers van uw partner wisten dat hij van Lirios Del Norte kwam en wilden hem in Polanco niet meer terugzien. Omdat een bendeleider uit Polanco dood was teruggevonden in Lirios Del Norte, beschuldigden zijn aanvallers hem ervan informatie aan de rivaliserende bende MS te hebben doorgespeeld. Na het incident op 09/07/2019 gingen u en uw partner niet meer naar het werk. Jullie hielden zich schuil in de woning van uw ouders. Uiteindelijk vertrok u op 27/07/2019 samen met uw partner en uw zoon per vliegtuig uit El Salvador en kwam u via Spanje (Madrid) naar Brussel, waar u op 28/07/2019 aankwam. Op 02/08/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ongeveer een maand na jullie vertrek werd uw moeder opnieuw door bendelid 'Ivan' aangesproken. Ivan was op de hoogte dat jullie het land hadden verlaten en zei uw moeder dat dit het beste voor jullie was. Uw zoon moest zich bij de bende aansluiten en uw partner wist wat hem zou overkomen. Enkele maanden geleden verdween een speelkameraadje van uw zoon uit een naburige kolonie. Tot op vandaag is hij nog steeds vermist.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw DUI (identiteitskaart), het paspoort van uw zoon [R.], de DUI van [R.], de geboorteaktes van u en uw zoon [R.], jullie vliegtuigtickets, de ouderlijke toestemming van [R.]'s vader aangaande de aanvraag om internationale bescherming en een kopie van de DUI van [R.]'s vader neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op dezelfde motieven als uw partner [R.A.M.A.] [...] en in El Salvador geen andere problemen heeft gekend (CGVS, p.10). Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS hem zowel de status van vluchteling als de status van subsidiaire bescherming te weigeren omdat hij geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Gezien u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

De door u neergelegde documenten tenslotte, zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw DUI, uw geboorteakte, identiteitsdocumenten van uw zoon [R.] (paspoort, DUI, geboorteakte) bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw zoon, elementen die hier niet ter discussie staan. Evenmin wijzigen de vliegtuigtickets en de toestemmingsverklaring van de vader van [R.] aangaande het verzoek om internationale bescherming van zijn zoon in België en de DUI van [R.]'s vader iets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1,

(2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 57/6/2 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de onafhankelijkheidsplicht en van de onpartijdigheidsplicht.

Vooreerst betwisten verzoekers dat er in casu geen link zou zijn tussen hun problemen en het Vluchtelingenverdrag.

Zij verwijzen naar de COI Focus van 12 oktober 2020 en betogen dat de bendes de facto overheden zijn en hun gezag betwisten een politieke oppositie vormt. Zij stellen dat daarnaast ze worden bedreigd omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep omdat de bendeleden aan hen een permanent kenmerk hebben toegeschreven in functie van de bende die de zone controleert waar ze woonden. Verzoekers menen dat waar ze ook zouden wonen, aangezien verzoekster afkomstig is uit een zone door 18 gecontroleerd en verzoeker door een zone waar MS de controle heeft, ze zullen worden gezien als afkomstig uit de verkeerde zone en bedreigingen riskeren. Ze kunnen daar niet onder uit en behoren tot de sociale groep van personen die een relatie hebben met iemand uit een rivaliserende zone.

Wat betreft het oordeel van de commissaris-generaal dat de afpersingen waarvan verzoekers het slachtoffer waren van lokale aard zijn en dat ze daarom veilig verder kunnen leven in een andere buurt van El Salvador, verwijzen verzoekers naar de laatste COOI Focus van 12 oktober 2020 waaruit blijkt dat de bendes gedecentraliseerd georganiseerd zijn en een interne hiërarchische structuur kennen.

Wat de bedreigingen waarvan verzoeker het slachtoffer werd op 9 juli 2019 betreft, merken verzoekers op dat verzoeker onmiddellijk bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald dat hij dat incident niet had kunnen vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) omdat de interviewster toen gehaast was. Zij citeren hierbij uit het gehoorverslag van het CGVS. Zij vinden het opmerkelijk dat aan verzoekster helemaal niet werd gevraagd hoe het interview bij de DVZ is verlopen. Het is dus mogelijk dat verzoeker niet de mogelijkheid werd gegeven om dat incident aan te halen bij de DVZ. Verzoekers menen dat het feit dat het toen niet werd vermeld, het enig argument is van de bestreden beslissing om te oordelen dat die bedreigingen niet geloofwaardig zijn, en dus dat verzoekers geen nood aan bescherming hebben. Men kan niet zomaar uitsluiten dat het incident effectief heeft plaatsgevonden. De bestreden beslissing moet minstens worden vernietigd. Het feit dat het interview bij de DVZ snel moest gaan verklaart ook waarom verzoeker toen niet meer details gegeven heeft over het incident met R. In de vragenlijst van het CGVS werd het volgende opgeschreven: *“Er is ook een incident gebeurd met mijn zoon. Er is een wapen op hem gericht toen mijn schoonmoeder hem ging af halen op school.”* Er blijkt duidelijk dat aan verzoeker niet de mogelijkheid werd gegeven om dit te verduidelijken. Daarenboven is R. niet de zoon van verzoeker, hij is de zoon van verzoekster. Het toont aan dat er heel snel verslag genomen werd van de verklaringen van verzoeker, met weinig aandacht voor de details en de gevolgen voor de asielprocedure van verzoekers. Er moet bijgevolg worden geoordeeld dat verzoekers' verklaringen wel degelijk in hun geheel geloofwaardig zijn.

Verzoekers verwijzen naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en benadrukken het belang van een lezing in samenhang met de algemene landeninformatie en met hun specifieke profielen.

Verzoekers gaan vervolgens in op de mara-problematiek in El Salvador en halen daarbij de UNHCR guidelines over dat land aan. Zij stippen aan dat zij geen familieleden hebben in de bendes en dus in angst voor hen leven.

Verzoekers verwijzen naar de problemen die verzoeker meermaals heeft gekend met bendes in El Salvador en die niet worden betwist door het CGVS. Zij betogen: *“Gezien verzoeker in 2012 problemen had gekend met de mara 18 omdat hij verhuisd was van een zone door MS gecontroleerd naar een zone door 18 gecontroleerd, en vervolgens in 2019 met de mara MS omdat hij met zijn partner naar Lirios Del Norte was verhuisd, door MS gecontroleerd, terwijl verzoekster afkomstig is uit Polanco, door 18 gecontroleerd. Verzoekers hebben een tijdelijke oplossing kunnen vinden, met name Lirios del Norte*

verlaten en gaan wonen in Polanco. Echter kon dit onmogelijk een lange termijn oplossing zijn: op een moment ging de bende 18 beseffen dat verzoeker daar woont en hem opnieuw bedreigen omdat hij uit een MS zone afkomstig is. Dit is wat gebeurd is op 9/07/2020. Ook al hecht het CGVS geen geloof aan de bedreigingen van die dag, zulke bedreigingen gingen logischerwijze gebeuren op een of ander moment." Verzoekers verwijzen naar de COI Focus over El Salvador van 12 oktober 2020 die volgens hen bevestigt dat personen die verhuizen ernstige problemen kunnen ondervinden en besluiten dat de vervolgingen of ernstige schade die zij vrezen bij terugkeer aldus worden bevestigd door de bronnen geraadpleegd door het CGVS. Ze verwijzen naar artikel 48/7 Van de Vreemdelingenwet en klagen dat het CGVS niet verwijst naar goede redenen om aan te nemen dat de bedreiging zich niet opnieuw zal voordoen, terwijl er nochtans duidelijke aanwijzingen dat zij in gevaar zijn bij terugkeer naar El Salvador.

Wat betreft R. en risico op rekrutering door de maras, wijzen verzoekers erop dat de bedreigingen die R. heeft ontvangen niet geloofwaardig worden geacht omdat zij deze niet hebben vermeld bij de DVZ en omdat er tegenstrijdigheden zijn over het al dan niet bestaan van bedreigingen ten aanzien van de grootmoeder van R. Nochtans is er volgens verzoekers, gezien zijn leeftijd een objectief risico dat R. gedwongen gerekruteerd wordt door de bendes. Zij wijzen erop dat de bestreden beslissingen geen melding maken van het risico voor "pubers", die als dusdanig ook een risicogroep vormen. Verzoekers citeren in dit verband uit de voormelde COI Focus en stellen: *"Of ze nu het slachtoffer zijn van geweld, bang zijn voor geweld, of gerekruteerd worden, de controle van de maras in El Salvador heeft vooral gevolgen voor het leven van jongeren: ze kunnen niet genieten van hun bewegingsvrijheid en hun recht op onderwijs. Amnesty International schat dat 51,9% van alle moorden in 2015 werd gepleegd op mensen onder de 30 jaar. Meer in het bijzonder waren 1.294 van de 6.656 moorden in El Salvador in 2015 jongeren tussen 20 en 24 jaar."* Verzoekers citeren nog uit informatie van International Crisis Group, uit een artikel van Globe and Mail en uit een rapport van Save the Children inzake het risico op geweld en rekrutering door de bendes voor kinderen en jongeren in El Salvador. Meisjes lopen een specifiek risico op ernstige vormen van seksueel misbruik. Verzoekers menen aldus dat zij als (ouders van) jongeren een risico lopen op ernstige vervolgingen en dat de commissaris-generaal hun situatie vanuit dit opzicht diende te analyseren.

Verzoekers gaan verder in op hun hoedanigheid als returnee. Zij stellen dat verwerende partij dit element van hun profiel foutief analyseert vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht, aangezien terugkeerders een specifieke sociale groep vormen in de zin van dit wetsartikel. Zij stellen dat dat Afghaanse verwesterde terugkeerders als sociale groep worden beschouwd en dat dit mutatis mutandis dient te worden toegepast op Salvadoraanse terugkeerders met financiële middelen. Volgens verzoekers werd hun specifieke situatie niet in concreto in acht genomen door de verwerende partij, en verwijst deze enkel naar algemene informatie die bovendien onvolledig en achterhaald is, of het tegenoverstelde aanhaalt van wat verweerder erin leest. Verzoekers stellen dat terugkeerders naar El Salvador dienen te worden beschouwd als een groep met een onveranderlijk kenmerk, met name dat ze in het buitenland hebben verbleven en hierdoor worden geacht te beschikken over financiële middelen. Hierdoor lopen zij volgens verzoekers het risico slachtoffer te worden van afpersing, hetgeen de verwerende partij bevestigt in de bestreden beslissing. Dit verhoogd risico voor verzoekers als lid van de sociale groep van terugkeerders is in de bestreden beslissing niet onderzocht, daar de verwerende partij enkel de algemene informatie over terugkeerders naar El Salvador heeft vermeld. Verzoekers gaan vervolgens uitgebreid in op de risico's die terugkeerders naar El Salvador kunnen lopen, en citeren de UNHCR "Guidelines" van 2016 en de COI Focus *"El Salvador: retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020, waarna zij concluderen deel uit te maken van de specifieke groep van gedeporteerden die El Salvador verlieten omwille van bendeproblemen, en Salvadoranen die veiligheidsproblemen kenden voor hun vertrek. Zij lopen daardoor een bijzonder risico. Verzoekers wijzen erop dat bestreden beslissing verwijst naar een verslag van de IOM van 2019 dat terugkeerders betreft die waren geëmigreerd om economische redenen, wat niet het geval is van verzoekers, en dat zelfs terugkeerders die El Salvador verlieten om economische redenen een verhoogd risico lopen bij terugkeer omdat de bendes vermoeden dat ze geld hebben. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een rapport van IDMC en stellen dat terugkeerders een moeilijke sociale en economische integratie kennen, waardoor zij het risico lopen om te worden gerekruteerd door bendes.

Hierna gaan verzoekers in op de lezing van verwerende partij van de voormelde COI Focus betreffende terugkeerders en stellen zij dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar zij enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging is van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse terugkeerders en anderzijds beweert dat die Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde situatie bevinden als diegenen die niet emigreerden. In de bestreden beslissingen worden bovendien zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een

verergerende factor is die terugkeerders blootstelt aan een bijzonder risico, en één bron verklaart geen informatie hierover te hebben. Evenwel trekt verwerende partij de conclusie dat terugkeerders zich in dezelfde situatie bevinden als Salvadoranen die niet vertrokken zijn, hetgeen intellectueel oneerlijk is. Hierna beargumenteren verzoekers dat zij bij terugkeer wel degelijk een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van afpersing of andere daden van vervolging, daar zij snel zullen worden geïdentificeerd als terugkeerders en zij geen werk zullen hebben. Verzoekers citeren ter staving van dit verhoogd risico uit drie rapporten van International Crisis Group, een verslag van IDMC van 2018, een rapport van Human Rights Watch van februari 2020 en concluderen dat zij omwille van het behoren tot de sociale groep van terugkeerders bij terugkeer naar El Salvador een ernstig risico lopen op vervolgingen.

Wat betreft de mogelijkheden tot bescherming door de nationale autoriteiten, benadrukken verzoekers dat het CGVS nooit heeft geoordeeld dat de Salvadoraanse overheden in staat waren om bescherming te bieden tegen vervolging of ernstige schade. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad en stellen dat deze rechtspraak onmogelijk kan worden gevolgd daar er in El Salvador geen sprake kan zijn van bescherming door nationale overheden. Verzoekers zetten vervolgens uitgebreid uiteen waarom de Raad volgens hen een foutieve analyse heeft gemaakt van het begrip 'bescherming' en hoe dit begrip dan wel moeten worden begrepen. Mocht de Raad niet overtuigd zijn, dan formuleren verzoekers een vraag tot prejudiciële verwijzing aan het Hof van Justitie. Verzoekers verwijzen vervolgens naar de UNHCR Guidelines en de COI Focus van juli 2019 en oktober 2020 waaruit blijkt dat de corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador bijzonder hoog ligt. Zij wijzen ook op de risico's verbonden aan het indienen van een klacht, wat voldoende aantoont dat bescherming onbestaande is en de problemen zelfs verergert.

Verzoekers beargumenteren vervolgens dat zij minstens recht hebben op de subsidiaire beschermingsstatus en vooreerst omwille van objectieve elementen van hun profiel, die niet worden betwist door het CGVS en waardoor zij in gevaar zouden zijn bij terugkeer. Zij stellen ook: *"(...) aangezien de geweldsgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen (cf. infra, punt 4, wat dit betreft), kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet."*

Ondergeschikt voeren verzoekers aan dat hen de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. Zij citeren uit het Diakité-arrest van het Hof van Justitie voor wat betreft de definitie van het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict, en leggen er de nadruk op dat het Hof stelde dat de definitie van dit begrip in de zin van de Kwalificatierichtlijn verschilt van diens definitie in het internationaal humanitair recht, dat de erkenning van het bestaan van een gewapend conflict in de zin van de Kwalificatierichtlijn niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan een bepaald organisatieniveau van de aanwezige strijdkrachten of aan een bepaalde duur van het conflict, en het centraal element de mate van willekeurig geweld is. Verzoekers concluderen hieruit: *"Hieruit kan worden afgeleid dat de centrale vraag wat betreft de toepassing van art. 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet tot de situatie in El Salvador niet zozeer te maken heeft met het al dan niet bestaan van een situatie van gewapend conflict in het land, maar wel met de intensiteit van het geweld en de mate van willekeurigheid van dit geweld."* Verzoekers gaan vervolgens in op de veiligheidssituatie in El Salvador en stellen dat er een zeer hoge mate van geweld aanwezig is, die zowel willekeurig als gericht van aard is, en dat de COI Focus over de veiligheidssituatie zelf niet uitsluit dat er in El Salvador sprake is van een intern gewapend conflict. Zij citeren uit rapporten van International Crisis Group, Human Rights Watch, en OSAC betreffende de zeer hoge prevalentie van geweld in El Salvador. Zij vergelijken de Salvadoraanse moordcijfers met die van Irak en voeren aan dat er voor inwoners uit Bagdad een subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Belgische asielinstanties, en dat zij niet inzien waarom het anders zou zijn voor El Salvador, dat hogere moordcijfers heeft dan een land in oorlog.

Verzoekers wijzen erop dat de daling van het aantal slachtoffers in 2015 voorzichtig moet worden geïnterpreteerd aangezien El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld blijft en deze daling volgens de COI Focus over de veiligheidssituatie meer te maken heeft met de vermindering van het aantal aangiftes dan met de verbetering van de situatie. Verzoekers citeren uit de COI Focus over de veiligheidssituatie om aan te tonen dat het geweld eerder diffuus dan gericht is en dat door de aard van het geweld iedereen er aan kan worden blootgesteld. Verzoekers concluderen: *"Al deze elementen bevestigen dat El Salvador een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers. Verzoekers tonen bijgevolg aan dat zij een serieus risico lopen op ernstige*

bedreiging van hun leven of van hun personen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict in hun land van herkomst. Ze zijn dus de mening toegedaan dat er in El Salvador weldegelijk sprake is een situatie die rechtvaardigt dat zij, in subsidiaire orde, een bescherming moeten krijgen op basis van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.”

Verzoekers vragen in hoofddorde de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Verzoekers voegen volgende stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift:

- stuk B 1 : International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018;
- stuk B 2: Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018;
- stuk B 3: Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020;
- stuk B 4: International Crisis Group, *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017;
- stuk B 5: Human Rights Watch (HRW), *El Salvador - Events of 2018*;
- stuk B 6: OSAC, *El Salvador - 2019 Crime and Safety Report*, 25 april 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 15 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

3.2. Verzoekers maken op 21 april 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met volgende stukken:

- attest van dhr. L.V.;
- krantenartikelen over de veiligheidssituatie in Mejicanos.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers halen aan dat zij afkomstig zijn uit rivaliserende wijken. Verzoeker is afkomstig uit een zone onder controle van de bende MS-13, met name de wijk Monte Carmelo in San Salvador; verzoekster is afkomstig uit een zone onder controle van de bende Barrio 18, met name de wijk Polanco in de gemeente Meijicanos.

Verzoekers die sinds 2010 een relatie hebben, gaan in 2015 samenwonen in de wijk Lirios del Norte van de gemeente Cuscatancingo, samen met verzoeksters zoon, R. Zij behouden op hun identiteitskaarten hun vorige adressen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Volgens hun verklaringen ter terechtzitting was dit bedoeld als voorzorgsmaatregel bij eventuele controle door de bendes.

Verzoekers vrezen bij terugkeer naar El Salvador slachtoffer te worden van geweld gepleegd door de bendes. Ze maken daarbij melding van drie onderliggende redenen.

5.2. De Raad wijst vooreerst op de algemene situatie in El Salvador. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn uit wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten diens individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Verder betwist noch ontkent de Raad dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat onder meer de gemeente Mejicanos, onder controle van Barrio 18, veel criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 11, 25). Deze algemene situatie is op zich evenwel niet voldoende om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Zulks moet in concreto worden aannemelijk worden gemaakt.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek een aantal documenten voorgelegd die betrekking hebben op hun identiteit, nationaliteit, eigendom in Lirios Del Norte, hun reis naar België en de toestemming van de vader van R. Dit zijn allemaal elementen die niet worden betwist maar verder de voorgehouden problemen niet kunnen staven. Hetzelfde geldt voor de neergelegde persartikels die de algemene situatie van bendegeweld in de wijken waar zij woonden belichten, maar verder niets zeggen over hun beweerde persoonlijke problemen met de bendes.

Wat betreft het attest van dhr. L.H. dat hun vrees voor vervolging zou bevestigen, stelt de Raad vast dat dit attest is gebaseerd op de verklaringen van verzoekers, en dus geen onafhankelijke bevestiging kan vormen van de door hen aangehaalde problemen. Voor zover dit attest een getuigenis vormt van verzoekers' integratie in België, heeft dit geen uitstaans met hun vluchtrelaas.

Nu er geen bewijskrachtige elementen voorliggen, moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Na een grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

5.5. Verzoekers halen in eerste orde problemen aan die verzoeker in 2012 meemaakte in de wijk Santísima Trinidad met de bende Barrio 18 omdat hij afkomstig is van de wijk Monte Carmelo, een zone van de rivaliserende bende MS-13 (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 8).

De Raad verwijst naar volgende terechte motieven, die door verzoekers ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven: *“Voor wat betreft het door u aangehaalde probleem in 2012 in Santísima Trinidad, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit incident geen onmiddellijke link heeft met uw concrete vluchtaanleiding in juli 2019. Uit de door u beschreven feiten kan evenmin een vrees in de zin van Conventie of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. U verklaarde in 2012 op straat in Santísima Trinidad een keer nageroeven en bedreigd te zijn door een bendelid van de Mara 18 die op de hoogte was dat u van Monte Carmelo afkomstig was waar een rivaliserende bende opereerde (CGVS, p.8; p.18). Na dit incident ging trok u in bij uw oma in Monte Carmelo en kende u geen problemen meer (CGVS, p.8).”*

5.6. Verzoekers halen in tweede orde problemen aan die zij in de wijk Lirios Del Norte hebben gekend met lokale bendeleden van de MS-13 (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8-11).

De Raad merkt op dat, hoewel verzoekers reeds in 2015 naar Lirios Del Norte verhuisden en daar gingen samenwonen, zij pas in februari 2019 problemen met MS-13 kenden, niettegenstaande deze bendeleden vaak in de hele zone passeerden, ook buiten hun huis (ibid., p. 9).

Uit hun verklaringen blijkt verder zeer duidelijk dat hun problemen met MS-13 in Lirios Del Norte zuiver voortvloeiden uit het enkele feit dat de bendeleden uit hun woonzone het op hun inkomen hadden gemunt, waarop zij verzoekers begonnen af te persen en het bedrag van 300 dollar per maand vroegen. Dit blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen die niet voor interpretatie vatbaar zijn. Op de vraag *“Enig idee waarom zij jullie zijn beginnen afpersen?”* antwoordde verzoeker dat de bendeleden heel selectief te werk gaan om slachtoffers van afpersing uit te kiezen. Zo kijken zij *“welke mensen bedrijven of zaken hebben, of een vast werk met een vast inkomen”*. Verzoeker gaf ook toe dat zij financieel welgesteld waren in El Salvador waarbij hij verduidelijkte: *“ik verdiende 700 per maand, zij 400, hadden eigen huis, ik had een auto en zij had een auto, vaak reden we samen maar wanneer we andere werkuren hadden gingen we elk apart, hadden ook een groot huis, drie slaapkamers, misschien een van de weinige huizen met warm water en een waterpomp.”* (ibid., p. 9).

De afpersing door MS-13 in Lirios Del Norte was dus exclusief verbonden aan de financiële middelen waarover verzoekers beschikten en had geen uitstaans met het gegeven dat verzoekster, die reeds in 2015 naar Lirios Del Norte verhuisde, oorspronkelijk afkomstig was uit een wijk gecontroleerd door een rivaliserende bende.

De afpersing van 1 februari 2019 ging gepaard met bedreigingen en het tonen van een wapen. Verzoekers hebben gehoor gegeven aan de afpersingseis en betaalden de gevraagde 300 dollar waardoor zij in de loop van februari 2019 verdere problemen in Lirios konden vermijden (ibid., p.10).

Na eenmaal te hebben betaald, besloten verzoekers de wijk Lirios Del Norte te verlaten. Op 1 maart 2019 zijn verzoekers dan verhuisd naar de ouders van verzoekster in de gemeente Mejicanos (ibid., p. 10-11).

Na hun vertrek hebben verzoekers geen problemen met afpersingen meer ondervonden (ibid., p.11). Zij verklaren dat de bendeleden de avond van 1 maart 2019 naar hun woning in Lirios Del Norte zijn teruggekeerd om voor de tweede keer 300 dollar voor de maand maart te innen (ibid., p.11). Niets in hun verklaringen wijst er evenwel op dat bendeleden van MS-13 thans nog op zoek zouden zijn naar verzoekers (ibid., p. 11).

In de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet betalen of met vertraging betalen van renta (afpersingsgeld) kan leiden tot geweld ten aanzien van familieleden en dat bendeleden familieleden kunnen viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers (p. 16). Verzoekers moeder en grootmoeder wonen niet (meer) in Lirios Del Norte, maar wel in Monte Carmelo, dat eveneens onder controle staat van MS-13. Evenwel blijkt niet dat verzoekers moeder of grootmoeder nog door bendeleden van MS-13 zijn aangesproken over verzoekers en het geëiste afpersingsgeld of alsnog op enige manier zijn bedreigd om de geëiste renta te verkrijgen.

Ook de man aan wie verzoekers na hun vertrek en tot op heden hun huis verhuren, zou geen problemen kennen met de bende noch zouden de bendeleden bij hem naar verzoekers hebben geïnformeerd, althans kunnen verzoekers daarover geen informatie geven omdat zij zich hierover sinds hun vertrek niet meer hebben geïnformeerd. Dat verzoekers nalaten zich bij de huurder hierover te informeren, doet afbreuk aan de ernst van hun vrees. Er is immers niet vereist dat verzoekers hiervoor terugkeren naar hun wijk, het volstaat om de huurder telefonisch of via een ander communicatiemiddel te contacteren.

Bovendien heeft de huurder rechtstreeks contact met verzoekers moeder aan wie hij elke maand huur betaalt waarmee de moeder dan de lening afbetaalt (ibid., p. 11). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat indien de bendeleden nog op zoek zijn naar verzoekers, zij via de huurder zouden hebben getracht meer informatie te verkrijgen over waar verzoekers zich bevinden en dat de huurder dit zou hebben vermeld aan de moeder, quod non in casu.

Er is nog een vriend die na hun vertrek naar hun huis is gegaan om de overige spullen op te halen en die dan te verkopen. Dit gebeurde in oktober 2019 toen verzoekers al in België waren, maar verzoekers maken geen enkele melding van enig probleem dat deze vriend hierbij zou hebben ondervonden of dat hij werd aangesproken door bendeleden, hoewel deze bendeleden volgens verzoekers vaak buiten hun huis rondhingen (ibid., p. 8, 9).

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat de afpersingsproblemen zich lokaal afspeelden. Verder stelt de Raad eveneens vast dat verzoekers, gelet op wat voorafgaat, voor hun bewering dat zij bij terugkeer naar Lirios Del Norte zullen worden gedood geen concrete en ernstige elementen aanreiken die deze verklaring aannemelijk maken.

Waar verzoeker in dit verband tevens aanhaalt dat een schoonbroer in 2008 door bendeleden werd gedood omdat het afpersingsgeld door zijn werkgever niet tijdig was betaald (ibid, p. 8 en 17), verwijst de Raad naar volgende terechte motieven, die door verzoekers ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven: *“Voor wat betreft uw verklaringen over uw schoonbroer, die in 2008 in Monte Carmelo door bendeleden van MS zou zijn gedood omdat het afpersingsgeld door zijn werkgever niet*

was betaald, dient te worden opgemerkt dat u hiervan geen begin van bewijs neerlegde (CGVS, p.8; p.17). U haalde bovendien aan dat desbetreffend incident niet rechtstreeks met u te maken heeft en u tijdens uw verblijf in Monte Carmelo (waar u 25 jaar verklaarde te hebben gewoond), behalve dat u er één keer slachtoffer werd van een autodiefstal, geen problemen heeft gekend (CGVS, p.17-18)."

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat de aangehaalde afpersingen door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In deze optiek is een verwijzing naar 's Raads arresten met drie rechters van 28 februari 2021, zoals die ter terechtzitting wordt aangevoerd, dan ook niet dienstig.

5.7. Verzoekers zijn omwille van de afpersingsproblematiek vervolgens vertrokken naar de ouders van verzoekster in de wijk Polanco van de gemeente Mejicanos, onder controle van de bende Barrio 18.

Hoewel verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit een wijk onder controle van de rivaliserende bende MS-13, blijkt uit zijn verklaringen dat hij op voorhand geen probleem zag in een verhuis naar Mejicanos (ibid., p. 12). Het was hun bedoeling om van daaruit op zoek te gaan naar een andere plaats om te wonen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 8). Verzoekster verklaarde: *"we waren op zoek naar een kolonie dichtbij moeder, we zochten iets om daar te gaan wonen omdat zij mij op die plek kenden en ouders kenden die ook, dus dachten we dat we geen problemen meer zouden krijgen."* (ibid., p. 10). Hieruit blijkt dat verzoekers van mening waren dat ze, ondanks hun ervaringen in Lirios Del Norte en hoewel ze afkomstig zijn uit rivaliserende wijken, toch nog een plaats zouden kunnen vinden om samen te wonen.

5.8. Volgens verzoekers zou hun zoon R. echter op 10 juni 2019 op straat in de buurt van de woning van de ouders van verzoekster door een gewapend bendelid van Barrio 18 zijn bedreigd met de dood indien hij zich niet bij hun bende zou aansluiten (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15-16).

Volgende vaststellingen doen evenwel ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtmotief als zou R. worden bedreigd met rekrutering.

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS – dat een dag na verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond – dat haar moeder een week na het incident op 10 juni 2019 op de markt opnieuw door een bendeleider van Barrio 18 over de rekrutering van R. werd aangesproken en werd beledigd (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.15). Verzoekster voegde eraan toe dat haar moeder één maand na verzoekers' vertrek uit El Salvador nogmaals problemen kende met een bendelid in Polanco waarbij zij werd aangesproken over de rekrutering van R. (ibid., p.18). De moeder zou beide verzoekers hierover dezelfde dag op de hoogte hebben gebracht (ibid., p. 18).

Daar staat tegenover dat verzoeker, in tegenstelling tot verzoekster, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS met geen woord repte over het feit als zou zijn schoonmoeder na de gebeurtenissen op 10 juni 2019 in Polanco nog twee keer door een bendelid zijn aangesproken over de rekrutering van hun zoon R. Verzoeker verklaarde integendeel dat zijn schoonouders nog steeds in Polanco, Mejicanos wonen en sinds hun vertrek geen problemen kenden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.18).

Op de vraag of verzoekers tussen 10 juni 2019, het incident waarbij R. werd bedreigd, en hun vertrek uit El Salvador op 27 juli 2019 nog problemen kenden met bendeleden die R. wilden rekruteren, antwoordde verzoeker het volgende: *"Neen, want hij zat de hele dag thuis, kwam niet buiten."* Hij voegde er tevens het volgende aan toe: *"Er was enkel nog het incident met mij op 09/07/2019, maar voor de rest niet bedreigd geweest."* (ibid., p. 16).

Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen over de precieze situatie na het incident op 10 juni 2019 geheel niet overeenstemmen met hetgeen verzoekster hierover verklaarde. Verzoekers kunnen voor deze discrepanties geen overtuigende verklaringen bieden. Verzoekster stelt dat verzoeker deze incidenten niet zou hebben vermeld omdat men niet gewapend was en verzoeker deze niet als een echte bedreiging zou hebben beschouwd (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.19). Deze uitleg kan de bovenvermelde discrepanties niet vergoelijken, te meer het hier essentiële elementen betreffen die behoren tot de kern van hun problemen. Immers ligt verzoekers' vrees voor een rekrutering van R. aan de basis van hun beslissing om uit El Salvador te vertrekken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11).

Dat verzoekers over het vervolg van de rekruteringspoging van R. op 10 juni 2019 geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen, zet de geloofwaardigheid ervan op de helling.

De geloofwaardigheid van hun verklaringen over de rekrutering van R. wordt verder ondermijnd door het feit dat geen van verzoekers bovenvermelde incidenten waarmee de moeder van verzoekster te kampen kreeg, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ heeft vermeld. Beide verzoekers haalden in

hun vragenlijst wel aan dat hun zoon R. in Polanco met een wapen werd bedreigd maar repton met geen woord als zou de bende Barrio 18 R. hebben willen rekruteren (vragenlijst DVZ verzoeker, nr. 5 + vragenlijst DVZ verzoekster, nr. 5).

Tijdens haar gehoor bij het CGVS voerde verzoekster ter verschoning aan dat men op de DVZ zou hebben gezegd dat details tijdens het gehoor op het CGVS zouden komen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 20). In hun verzoekschrift wijzen verzoekers op het feit dat het interview bij de DVZ snel moest gaan, wat verklaart waarom er niet meer details over het incident van R. werden gegeven. Deze uitleg is evenwel niet afdoende. Vooreerst herhaalt de Raad dat verzoekers' vrees voor rekrutering van R. de directe aanleiding vormt voor hun vertrek uit El Salvador. Verder wijst de Raad erop dat de incidenten waarmee de moeder van verzoekster te maken zou hebben gekregen, volgens het relaas van verzoekers, direct voortvloeien uit het incident van 10 juni 2019, en dus niet als "*details*" kunnen worden beschouwd.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacunes. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asiel-procedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij volledige en coherente verklaringen afleggen over feiten die de kern uitmaken van hun vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoekers hier niet toe in staat bleken te zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

De geloofwaardigheid van verzoekers' vrees voor rekrutering van R. komt verder op de helling te staan door het feit dat verzoekers na het incident op 10 juni 2019 waarbij R. met de dood zou zijn bedreigd nog anderhalve maand in de wijk Polanco zijn blijven wonen (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8). Bovendien blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij na het incident op 10 juni 2019 tevens verschillende weken bleven verder werken waarbij zij volgens verzoekers niet werden aangesproken door de bendeleden en in tussentijd geen problemen kenden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.17, p. 20; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). Nochtans zouden op 10 juni 2019 niet enkel doodsb bedreigingen aan het adres van hun zoon R. zijn geuit indien R. zich niet bij de bende zou aansluiten. Het bendelid uitte ook bedreigingen aan het adres verzoekers (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11; p. 16). Het is in dit verband dan ook weinig aannemelijk dat verzoekers zich alsnog aan mogelijke risico's blootstelden. Dat zij nog verschillende weken in Polanco bleven wonen en verder gingen werken valt moeilijk te rijmen met de ernst van de door hen aangehaalde vrees. Dat verzoekers na het incident met R. wel speciale veiligheidsmaatregelen hebben genomen om zich naar het werk te verplaatsen, met name dat zij met de wagen om 5 uur in de ochtend naar het werk vertrokken, wijzigt hieraan niets gelet op de sociale en territoriale controle die bendes in hun wijken uitoefenen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.17). Bovendien, gevraagd waarom zij na dit incident bleef werken, verklaarde verzoekster dat er voor haar en verzoeker op dat moment geen risico was om te gaan werken en de problemen op dat moment niet rechtstreeks op hen betrekking hadden (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.16). Daarmee minimaliseerde verzoekster niet enkel de ernst van de problemen op 10 juni 2019 maar sprak zij in wezen ook haar eerdere verklaringen tegen dat ook ten aanzien van verzoekers doodsb bedreigingen werden tijdens geuit tijdens het incident van 10 juni 2019 onder bedreiging van een wapen (ibid., p. 11).

Daarbij komt de vaststelling dat verzoekers op 11 juni 2019 een vlucht naar België boekten voor een vertrek op 27 juli 2019, anderhalve maand later. Als reden hiervoor haalden verzoekers aan nooit eerder het land te hebben verlaten en de boeking aan een reisbureau te hebben overgelaten (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11, p.14; gehoorverslag CGVS verzoekster, p.16).

Gelet op hun scholing en werkervaringen is het weinig aannemelijk dat verzoekers niet hebben geprobeerd om via andere kanalen een eerdere vlucht te boeken, te meer daar uit hun verklaringen blijkt dat zij reeds sinds februari 2019, toen zij in Lirios Del Norte te kampen kregen met afpersingen, contact hadden gezocht met een vriend in België (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.19; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 16 + DVZ, verklaringen, nr. 27).

Het gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen, besluit de Raad dat verzoekers hun vrees voor rekrutering van R. niet aannemelijk maken. Het door verzoekster aangehaalde incident en bijhorend bewijsstuk in dit verband over een speelkameraadje van R. die enkele maanden geleden in een

naburige kolonie van Polanco zou zijn verdwenen, kan deze bevindingen niet in een ander daglicht stellen.

Het betoog in het verzoekschrift dat R. niet de zoon is van verzoeker, vormt geen ernstige verschoning voor de voorafgaande bevindingen, wanneer de beweerde rekrutering van R. de oorzaak zou zijn geweest voor hun vlucht naar België.

5.9. Verzoekers maken nog melding van een incident op 9 juli 2019 waarbij verzoeker zou zijn geïdoleerd omdat hij van Lirios Del Norte kwam en de bendeleden van Barrio 18 hem ervan verdachten informatie aan de rivaliserende bende MS-13 door te spelen daar hun leider in Lirios Del Norte dood was teruggevonden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p.11-13 en p.15-16). Verzoeker zou daarbij geslagen zijn geweest met een baseballknuppel.

De geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen hieromtrent wordt evenwel ondermijnd door het feit dat geen van beiden bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ melding maakte van dit incident (vragenlijst DVZ verzoeker, nr. 5 + vragenlijst DVZ verzoekster, nr. 5).

Dat verzoekers op de DVZ met geen woord reppen over deze beweerde fysieke aanval van 9 juli 2019 omdat verzoeker ervan werd verdacht informatie aan de rivaliserende bende te hebben doorgegeven, doet twijfels rijzen aangaande de oprechtheid van hun vluchtmotieven (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3, 13 en 20), te meer daar uit hun verklaringen blijkt dat deze aanval zich kort voor hun vertrek afspeelde en zij hierdoor met onmiddellijk ingang hun werk moesten stopzetten en zich in de woning van hun schoonouders moesten schuilhouden (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3, 7; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 18).

Verzoeker betoogde dat het interview bij de DVZ kort zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 4), maar zoals in de bestreden beslissing correct wordt benadrukt, wijzigt dit niets aan het feit dat van verzoekers wordt verwacht dat zij essentiële elementen reeds bij het indienen van hun beschermingsverzoek aanbrengen. Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat verzoeker het incident niet kon vermelden omdat de interviewster bij DVZ gehaast was, werpen verzoekers geen ander licht op de vastgestelde lacunes tijdens hun interview bij de DVZ waarbij de Raad herhaalt dat het gegeven dat de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst, verzoekers niet vrijstelt van de verplichting om alle elementen ter ondersteuning van hun beschermingsverzoek op zo volledig mogelijke wijze aan te brengen.

De verklaring van verzoekster dat zij pas begin juli 2019 ontslag op het werk zouden hebben ingediend omdat zij anders een jaarlijkse premie, die altijd in juli wordt uitbetaald, zouden mislopen, valt verder moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor haar leven en dat van haar gezin zou hebben moeten koesteren (gehoorverslag CGVS verzoekster, p.17-18).

5.10. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers geen bewijskrachtige elementen voorleggen ter ondersteuning van hun relaas, zoals reeds hierboven werd vastgesteld.

5.11. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoekers op grond van de door hen aangehaalde vluchtmotieven geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

5.12. Verzoekers' algemene verwijzing naar de mara-problematiek in El Salvador, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoekers aanhalen dat zij louter omwille van het feit dat zij geen familieleden hebben in de bendes, en bevreesd leven omwille van de bende-problematiek in El Salvador, een gegronde vrees hebben, wijst de Raad op dat zij het hier bij een volledig hypothetische vrees houden, die geenszins concreet wordt aangetoond. Uit het loutere feit dat de landeninformatie aantoont dat bendes in El Salvador door bedreigingen en geweld angst zaaien en dat verzet tegen deze bendes zwaar wordt bestraft, kan immers niet worden geconcludeerd dat er in het individuele geval van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en zij halen, gelet op wat voorafgaat, geen enkel concreet element aan dat dit wel aantoont.

5.13. Het betoog van verzoekers, onder verwijzing naar algemene landeninformatie, dat personen die verhuizen ernstige problemen kunnen ondervinden, volstaat evenmin om een concreet risico in hunnen hoofde aan te tonen.

Zo blijkt dat verzoekers in 2014 ging samenwonen in Monte Carmelo, een wijk onder controle van MS-13, terwijl verzoekster afkomstig is van een zone onder controle van Barrio 18. Verzoekers maken geen melding van problemen die zij daar zouden hebben ondervonden.

Verder blijkt dat verzoekers in 2015 zijn verhuisd naar Lirios Del Norte, eveneens onder controle van MS-13, en dat zij daar geen problemen hebben ondervonden omwille van het gegeven dat verzoekster oorspronkelijk afkomstig is van een rivaliserende zone. De problemen die zij hadden waren enkel gelinkt aan het gegeven dat zij financieel welgesteld waren.

Verder verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in punt 5.7. Daaruit blijkt dat verzoekers, ondanks hun ervaringen in Lirios Del Norte en hoewel ze oorspronkelijk afkomstig zijn uit rivaliserende wijken, alsnog van oordeel waren dat ze toch nog een plaats zouden kunnen vinden om samen te wonen. Mochten verzoekers werkelijk hebben gedacht dat het hen in gevaar zou brengen om elders samen te wonen, dan mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij toen al uit El Salvador zouden zijn vertrokken. Dit blijkt evenwel niet uit hun verklaringen. Dat zij voorzorgsmaatregelen namen door hun identiteitskaarten met hun vorige adressen te behouden (voor verzoeker: Monte Carmelo, Cuscatancingo; voor verzoekster: Polanco, Mejicanos) (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12), doet hieraan geen afbreuk.

Hoewel verzoeker tijdens zijn gehoor aangeeft dat het onmogelijk is om naar andere kolonie te gaan, zelfs als je op bezoek bent, zonder dat de bendeleden vragen waar je vandaag komt (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 15), verklaarde hij eveneens dat geen enkel bendelid hen ooit om identiteitsbewijzen heeft gevraagd, noch in Lirios noch in Mejicanos (ibid., p. 19).

Verder leek verzoeker op voorhand geen probleem te hebben gezien in een verhuis naar Mejicanos (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Volgens verzoekster was het hun bedoeling om van daaruit te kijken naar een andere plaats om te wonen (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 8). Verzoekster verklaarde: *“we waren op zoek naar een kolonie dichtbij moeder, we zochten iets om daar te gaan wonen omdat zij mij op die plek kenden en ouders kenden die ook, dus dachten we dat we geen problemen meer zouden krijgen”* (ibid., p. 10).

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de beweerde incidenten die verzoekers in de wijk Polanco, Mejicanos zouden hebben meegemaakt (zie punten 5.8 en 5.9), maken zij niet aannemelijk dat zij problemen hebben met de bende Barrio 18 die daar heerst noch dat zij daar niet naar zouden kunnen terugkeren.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene situatie in El Salvador, maken verzoekers in hun geval niet concreet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst problemen zullen ondervinden omdat zij een koppel vormen van personen die oorspronkelijk afkomstig zijn uit rivaliserende wijken.

5.14. Waar verzoekers nog betogen dat er, gezien zijn leeftijd, een objectief risico is dat R. gedwongen wordt gerekruteerd door de bendes, merkt de Raad op dat uit de door verzoekers geciteerde informatie niet blijkt dat louter een profiel als jongere zou volstaan om aan te tonen dat verzoekers of hun zoon R. bij een terugkeer naar El Salvador zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Verzoekers dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging dan ook in concreto aannemelijk te maken, quod non in casu. Verzoekers halen immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van jongere gelinkte problemen aan. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtmotief als zou R. zijn bedreigd met rekrutering, zoals uitvoerig besproken in punt 5.8.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijk socio-economische situaties viseren, en dat het gaat vaak gaat om een vrijwillige of semi-vrijwillige rekrutering (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020). Uit verzoekers' verklaringen, onder meer met betrekking tot hun financiële welgesteldheid, blijkt alvast dat het profiel van R. niet meteen voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering.

Alles in acht genomen, maken verzoekers dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij of hun zoon R. omwille van diens profiel als jongere het risico zouden lopen om te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Waar verzoekers nog wijzen op de specifieke risico's in El Salvador voor meisjes, stelt de Raad vast dat zij noch hun kinderen over dergelijk profiel beschikken

5.15. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”. De informatie die verzoekers aanhalen, werpt geen ander licht op de voorgaande appreciatie, aangezien het dezelfde informatie is als deze waarop de voormelde analyse is gebaseerd.

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als ‘returnee’ aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, wat betreft aangehaalde afpersingen door bendeleden van MS-13 in Lirios Del Norte en de gevolgen ervan werd reeds vastgesteld dat deze van lokale aard zijn en niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Wat betreft de beweerde incidenten in Polanco met bendeleden van Barrio 18 blijkt uit wat voorafgaat dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Derhalve maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Evenmin zijn er andere indicaties dat zij problemen hadden met bendeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat ze een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers’ verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor ze identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat ze na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers menen dat zij behoren tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als ‘returnees’ die in het buitenland verbleven hebben, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat er twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: ten eerste, moeten de leden van de groep een “*aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden*”, of

een kenmerk of geloof delen “*dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven*”; en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als “*afwijkend*” wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een “*specifieke sociale groep*” te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)).

De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekers doen gelden dat zij behoren tot de specifieke sociale groep die omschreven wordt als ‘returnees’, zij in geen van deze hypothesen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie voldoen. Er kan niet ingezien worden hoe verzoekers tot een groep met een eigen identiteit zouden behoren die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kenden met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval van terugkeer.

Dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador geen werk zouden hebben, is een puur hypothetische bewering en zelfs indien dit zou zijn aangetoond, betekent dit nog niet dat verzoekers in hun specifieke situatie een verhoogd risico op problemen met bendes lopen. Waar verzoekers nog aanhalen dat een moeilijke economische en sociale integratie bij terugkeer ertoe zal leiden dat zij gemakkelijk te rekruteren zullen zijn, wijst de Raad erop dat de families van verzoekers nog op de gewoonlijke verblijfplaats van verzoekers verblijven en dat verzoekers ten tijde van het persoonlijk onderhoud nog steeds contact met hen onderhielden. Gezien de duidelijke aanwezigheid van een netwerk in El Salvador, en de eerder beperkte tijd die is verstreken sinds verzoekers El Salvador verlieten, kan niet worden besloten dat verzoekers bij terugkeer een moeizame integratie zullen kennen waardoor zij vatbaarder zouden zijn voor rekrutering. Uit het voorgaande volgt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij, in hun hoedanigheid als terugkeerders, zouden behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.16. De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken B.1-6; aanvullende nota) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers’ vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoekers in gebreke blijven deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

5.17. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers’ verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

5.18. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers’ betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ dan wel ‘sociale groep’, valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet meer dienstig. Evenmin is er in casu een nood aan een onderzoek naar de in El Salvador voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden, zodat een prejudiciële verwijzing bij het Hof van Justitie zich niet opdringt.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De Raad stelt vast dat de door verzoekers geciteerde bronnen in het verzoekschrift en de aanvullende nota alle in de lijn liggen van, dan wel dezelfde bronnen zijn als deze waarop de verwerende partij de bestreden beslissingen heeft gebaseerd en vooral betrekking hebben op de hoge moordcijfers in El Salvador en aldus niet aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Wat de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/62 iuncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het KB CGVS, van de “onafhankelijkheidsplicht” en van de “onpartijdigheidsplicht”, maar geven niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en beginselen geschonden achten geschonden achten. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

10. Wat betreft de door hen aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers’ land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES